

Reserapport – Academia i Paris 16 – 20 maj 2011

Eva Andersson

Varför i hela fridens namn sökte jag Academia-stipendiet!

- tänkte jag när det bara var 1,5 månad kvar innan det var dags att åka till min Academia-vecka i Paris. Vintern och våren hade gått i rasande fart som vanligt, fast detta år med flera ovanligt stora "projekt" - både hemma och på jobbet. Dvs inte den mest vilsamma perioden i mitt liv direkt...

Det var början av april och inför 15/4 har vi studievägledare inom lärarutbildningen på Stockholms universitet som mest att göra. Det är inte bara mängder med eventuellt blivande nya studenter som hör av sig inför deras ansökan till programmet 15/4. Även våra egna redan antagna lärarstudenter ska välja kurser inför nästa termin och behöver en hel del vägledning och information inför det. Jag arbetar som studievägledare på Barn- och ungdomsvetenskapliga institutionen på Stockholms universitet, där vi bl a utbildar blivande förskollärare.

Varken resa eller hotell var bokad och jag hade inte ens hunnit *börja* med min presentation - som skulle hållas på franska, dessutom! I november när jag ansökte om Academia-stipendiet kändes en majvecka i Paris otroligt lockande, men nu när jag insåg att jag inte hunnit göra några förberedelser alls - och att det var 16 år sedan jag pratade franska, då som utbytesstudent på Université de Lille III under 1 år - kändes hindren ganska oöverstigliga...

Lite fejt tänkte jag först att: "jag meddelar Vägledarföreningen att jag inte kan åka, det går bara inte!". Fast jag kände snabbt att det kunde jag ju inte göra, nu när jag har fått chansen att göra något riktigt roligt! Jag insåg snabbt att vad jag behövde göra var att "delegera" lite!

Sagt och gjort ringde jag Resecity i Huddinge och berättade vad jag önskade och mindre än 2 timmar senare var både resa och hotell bokad. Sedan återstod "bara" presentationen som jag slet med i några helger för att få till så bra som möjligt och på en hyfsad franska. Några dagar innan avresa kom jag på att vi har en fransk student i förskolläraryrket och jag bad henne läsa igenom det jag skrivit och tack vare henne blev presentationen lite mer professionell och akademisk. Presentationen fick även fler korrekta universitetstermer. Även med lexikon är det svårt att hitta universitetstermer, trots att jag har väldigt avancerade lexikon sedan mina universitetsstudier i franska - att hitta en vettig översättning av ett av institutionens forskarämnen Barn- och ungdomsvetenskap - var inte helt lätt. Till slut var det i alla fall dags att åka!

Måndag 16/5

Efter en rejäl frukost på hotellet bestämde jag mig för att promenera till Sorbonne I, där vi skulle träffas kl 10, hotellet låg i 13:e arrondissementet och det blev en promenad på 25 minuter till *Sorbonne I* som ligger i Quartier Latin - en alldeles lagom promenad!

Sorbonne I är väldigt hårt bevakat med mängder av vakter som bevakar alla ingångar, jag visade mitt program och frågade efter de ansvariga och blev insläppt. Jag frågade en av de ansvariga under veckan varför det är så välbevakat och fick då veta att efter kraftiga studentprotester för några år sedan då studenter bl a ockuperade Sorbonne, införde man denna hårda bevakning av alla som går in och ut.

Efter lite irrande i korridorerna hittade jag till slut CIO - Centre d'information et d'orientation - där vi skulle träffas. Det visade sig vara 8 personer i vår grupp, Roberta, Santino och Emanuela från Italien, Adolfo och Maria från Spanien, Nina och Sari från Finland och jag själv.

Till den första träffen kom flera representanter från de 4 övriga universitet vi skulle besöka i Paris under veckan, sammanlagt var vi c:a 20 personer. Vi började med att alla presenterade sig lite kortfattat. Till att börja med kändes franskan lite trög men efter tag lossnade det, som tur var.

De två ansvariga för veckan, mme Bargain och mme Renault-Fusco, hälsade oss alla välkomna och berättade bl a att båda hade varit deltagare i ett Academia-projekt något år tidigare. De gav lite övergripande information om universiteten i Paris. De berättade bl a att i Parisregionen finns 13 universitet och att Sorbonne I är det äldsta, grundat 1257, och är det ursprungliga universitetet i Paris. Många universitet som finns i Paristrakten ansöker om att få ha ett namn som innehåller Sorbonne - det låter ju bra... De berättade även om studievägledning i Frankrike och om de två begrepp som finns för studievägledare.

I Frankrike finns 2 sorters studievägledare ”conseilleur” och ”conseilleur psychologue”. De flesta som arbetar med att informera studenter på olika informationscentrum på universiteten är ”conseilleur”. De har en universitetsutbildning men har inte motsvarande vår svenska vägledarutbildning. Jag skulle kanske i första hand kalla dem för informatörer med vissa vägledande arbetsuppgifter. De har inte riktiga vägledningssamtal utan mer informativa samtal där syftet är att förmedla information om studier och karriärmöjligheter. Jag tror att de flesta svenska institutionsvägledare, och på en hel del svenska universitet även de centrala studievägledarna, har liknande arbetsuppgifter och utbildning. Dvs oftast har de läst institutionsämnet alternativt har en universitetsexamen men har inte studie- och yrkesvägledarutbildning och arbetar mestadels med information.

En ”conseilleur psychologue” har en utbildning som mer motsvarar utbildade studie- och yrkesvägledare i Sverige men har en ännu större tyngdpunkt på psykologi än vi har. Jag fick intrycket att deras arbete innebär ett mellanting av studie- och yrkesvägledare och kurator. För att kunna söka in till den 2-åriga vägledarutbildningen till ”conseilleur psychologue” måste de först ha en kandidatexamen i psykologi. Efter sin påbyggnadsutbildning till vägledare får de en Master i psykologi.

Det är endast på CIO på Sorbonne I som ”conseilleur psychologues” finns och de servar alla universitet i Paris och de är endast 12 personer. Jag tyckte att det lät lite men när jag började tänka efter så finns nog inte så väldigt många utbildade studie- och yrkesvägledare på lärosätena i Stockholm heller.

De 12 ”conseilleur psychologues” som arbetar på CIO är hårt uppbokade av bokade vägledningssamtal, de har ingen drop-in verksamhet. Fantastiskt att de har tid att organisera Academia-veckan och att ta emot oss!

”Conseilleurs”, som arbetar centralt på övriga universitet arbetar framförallt med karriärvägledning på central nivå, institutionsvägledare finns inte. På franska heter karriärvägledning ”Insertion Professionnelle”.

Alla representanter berättade sedan lite mer ingående om sina universitet och om deras arbetsuppgifter och vi ställde frågor – stämningen var väldigt lättsam och informell så det kändes inte jobbigt alls att ställa frågor.

Efter lunchen, som jag och finländskorna åt på en sandwichbar i närheten, fick vi en presentation av ONISEP som jag tycker verkar vara en blandning av Studera.nu, Högskoleverket och Arbetsförmedlingens yrkesinformation – en intressant kombination!

ONISEP har ett nationellt ansvar för att producera allt skriftligt material om studier på alla nivåer, från grundskola till universitet, och har självklart även en webb-plats. Frankrike är indelat i 28 regioner och ONISEP finns representerat i alla och deras informationsmaterial vänder sig till barn från åk 6 och uppåt. De skickar ut information till alla elever och deras föräldrar när det är dags att välja i grundskola, gymnasium och universitet, och man kan kontakta dem via telefon eller mail.

Som jag uppfattade det finns inte studievägledare på grund- och gymnasieskolor. ONISEP är motsvarigheten men det är framförallt information, inte vägledning barnen kan få, om jag förstått det hela korrekt. De lokala ONISEP kan ibland ha en ”conseilleur psychologue” men det verkar vara ganska ovanligt. Jag frågade ganska mycket om detta men jag känner inte att jag fick helt klart för mig hur vägledning fungerar inom grund- och gymnasieskola. Fokus för programmet låg på vägledning och information inom universitetsvärlden.

Efter ONISEP skingrades alla för olika aktiviteter, för min del blev det en turistsväng förbi bl a Nôtre Dame, Marché aux fleurs (Blomstermarknaden), Louvren och lite annat, innan jag återvände till hotellet – lite trött men nöjd med dagen – för att jobba lite mer med min presentation som skulle hållas dagen därpå.

Tisdag 17/5

Klev upp tidigt, först på plats vid frukosten! Idag skulle vi träffas redan kl 8 vid en pendeltågsstation för att åka tåg c:a 45 minuter utanför Paris till Universitet *SCUIO-IP de Paris Sud*. Det var förskräckligt trångt i morgonrusningen men med en viss vana av fullpackade pendeltåg

klämde jag in mig i ”sardinburken” – tyvärr blev de 2 spanska deltagarna kvar på perrongen och fick ta nästa tåg...

Vi kom fram till en litet sömnigt samhälle och efter att ha väntat in de två spanska deltagarna gick vi en kort promenad till universitetet som låg inbäddat i skog och kändes väldigt lantligt – en stor kontrast till Sorbonne I som ligger mitt i centrala Paris.

När vi kom fram träffade vi vägledarna som vi hade träffat dagen innan men även en hel del andra från ytterligare universitet i närheten – sammanlagt var vi ca 30 studievägledare/informatörer. Vi blev bjudna på dryck och snacks när vi kom fram och efter en stund gick vi alla in i ett klassrum där alla 8 deltagare skulle göra de presentationer som vi förberett innan vår resa. Det vi skulle berätta om är våra länders respektive utbildningssystem och om våra arbetsplatser – och om våra arbetsuppgifter som studievägledare.

Italienarna inledde presentationen, Roberta och Santino arbetar båda som lärare på en grundskola och de har tillsammans ansvar för att informera om gymnasiestudier och om yrkesval. I Italien finns inte studievägledare på grundskolor på samma sätt som i Sverige, systemet liknar mer de yrkesvalslärare som fanns förr på svenska grundskolor, dvs lärare med särskilt ansvar för att prata om fortsatta studier och yrkesval.

Deras arbetsuppgifter handlar framförallt om information inför gymnasiet men även om studiemotivation och studieteknik. Skolan har även en avdelning som liknar våra särskolor med barn med varierande handikapp, såväl mentala som fysiska.

Santino arbetar som lärare i italienska och Roberta arbetar i särskoleavdelningen med drama och språk.

Emanuela kommer från en annan stad och arbetar på yrkesgymnasium. En del ungdomar som går på detta yrkesgymnasium verkar gå något som liknar det Individuella programmet och det är mest den gruppen Emanuela arbetar med, om jag förstod henne korrekt. Ungdomarna verkar ha många olika svårigheter, såväl sociala som studierelaterade. Fast det största problemet, enligt Emanuela är att ungdomarna saknar motivation till studier och yrkesval. Emanuela arbetar väldigt mycket på ett ”riktigt” studievägledarsätt, dvs att med olika metoder försöka locka fram motivationen till att forma sin framtid och ge dem redskap att lära känna sig själva och sin egen kapacitet. Att lämna skolan för en vecka verkar vara svårt, Emanuela tillbringade mycket tid i telefonen för att hjälpa till att lösa diverse problem som uppstod i hennes frånvaro. En halvdag av Academia-veckan var hon tvungen att ägna helt åt sitt arbete. Av det Emanuela berättade utanför sin officiella presentation verkar det ibland vara lite farligt att vara lärare/studievägledare på denna skola, personalen måste ofta tänka på sin egen säkerhet.

Spanjorerna, Adolfo och Maria fortsatte sedan med att berätta om sitt utbildningssystem som har stora likheter med både Italiens och Frankrikes.

Maria arbetar som lärare på grundskola med särskilt ansvar för studievägledning och hennes arbetsuppgifter verkar vara ganska lika sina italienska kollegors. Adolfo arbetar som central studievägledare på Universidad Católica de Ávila. Det arbetssätt som han berättar om påminner mycket om Stockholms universitets centrala studie- och karriärvägledning. En stor del av tiden handlar om att hjälpa studenter att identifiera arbetsområden för sin utbildning och att hitta vägar till arbete, men även till rekrytering av nya studenter. I Spanien är det svårt att fylla alla studieplatser, vilket beror på att det i Spanien finns väldigt många universitet och de flesta är privata. Alla städer med självaktning startar ett universitet på initiativ av en borgmästare eller annan betydande person som vill utmärka sig - av Adolfos kommentarer kunde man ana att alla universitet inte håller samma höga standard... Arbetslösheten i Spanien bland unga akademiker är enorm, många studerar flera år extra pga detta. Adolfo berättade även att många akademiker söker sig till Tyskland när de är klara där de lättare kan få arbete.

Finländskorna, Nina och Sari, som båda arbetar på gymnasieskolor i Helsingfors, berättade om sitt utbildningssystem och om hur de arbetar. Deras arbetssätt är väldigt likt det svenska så det kände jag helt igen. Sedan trodde jag att jag hade bra koll på det finska utbildningssystemet men insåg snabbt att jag inte visste så mycket som jag trodde – väldigt intressant att höra dem berätta om ett system som är ganska annorlunda det svenska. Finland har t ex kvar gymnasieexamen på det sätt

som vi hade tidigare, dvs att gymnasieeleverna ska göra slutprov som antingen leder till en studentexamen eller inte. De som klarar av sin studentexamen kan söka till olika utbildningar beroende på vilket gymnasieprogram de har läst. Alla universitetsutbildningar har dessutom inträdesprov.

Om man vill bli studie- och yrkesvägledare i Finland ska man först bli lärare för gymnasiet, och för att bli gymnasielärare i Finland krävs 5 års studier och leder till en Master i Pedagogik. Sedan för att bli studievägledare läser man sedan en påbyggnadsutbildning i två år – 60 ECTS.

Sverige verkar vara unikt som har en universitetsutbildning som leder direkt till att bli studie- och yrkesvägledare och där ämnet är ett eget forskarämne – Studie- och karriärutveckling.

Min presentation gick bra, inget lysande framförande men var helt OK. Franskan fungerade bra - jag tror att de faktiskt förstod det mesta av det jag ville förmedla! Sverige verkade framstå som något väldigt exotiskt – att föräldrar får vara hemma i minst 1 år med sina små barn är inte vanligt i andra länder. Att det dessutom numera är nästan lika vanligt att även pappor är hemma med sina barn i flera månader är nästan ofattbart i de flesta andra länder...

Flera tyckte att vårt system med fristående kurser var intressant - att man kan välja lite som man vill på universitetet och behöver inte bestämma med en gång vilket ämne man vill fördjupa sig i för en Kandidatexamen och att det är ganska lätt att studera till 2 Kandidatexamen, om man så vill.

Jag förklarade även systemet som gäller med reglerat antal platser på kurser och program. I Frankrike har alla som klarat sin Baccalauréat rätt enligt fransk lag att välja vilken utbildning och vilket universitet de vill. Det innebär att det blir väldigt många som läser 1:a året av utbildningar. Sedan måste de klara alla examen som är i slutet av varje år för att få fortsätta till nästa år. Frankrike har inte ett system av fristående kurser.

Det mest populära programmet, där som här, är Läkarprogrammet som har flera tusen inskrivna under första året men där gallringen är stenhård till nästkommande år, därefter gallras studenter bort varje år och kvar blir endast några hundra färdiga läkare.

Efter presentationen blev vi bjudna på en god lunch där vi fortsatte berätta, fråga och diskutera. Efter lunchen åkte vi in till centrala Paris för en inbokad enskild guidning i Hotel de Ville – stadshuset – inga turister fick normalt vara i de lokaler vi fick se. Vi fick bl a se de magnifika lokaler där presidenten brukar ta emot statsbesök.

När programmet för dagen var slut tog jag en liten tur på stan – men kände mig helt utmattad efter dagen – skönt att ha klarat av presentationen – nu kunde jag slappna av! Åkte därför hem till hotellet för att slappa, äta godis och titta på en fransk film.

Onsdag 18/5

Ännu en tidig morgon, innan vi skulle träffas åkte jag en sväng till Jardin de Plantes där jag tittade och fotade blommor i en timme – trädgård är mitt stora fritidsintresse.

Idag skulle vi träffas 9.30 för en guidad tur i den inre delen av Sorbonne ” Sorbonnes allra heligaste” - väldigt få har tillträde, inte ens personalen på Sorbonne får gå in där utan särskilt tillstånd. I de fantastiska lokalerna finns dyrbara konstverk och diverse historiska föremål.

Någonstans i dessa lokaler finns Sorbonnes rektor och universitetsledning, fast det var väldigt tyst och tomt när vi var där...

Efter den guidade turen åt jag lunch med spanjorerna och italienarna – ett fantastiskt trevligt och roligt gäng! Tillsammans letade vi oss sedan fram till *Université Marie Curie*, som vi skulle besöka under eftermiddagen. Den trevliga lokalen vi höll till i finns i ett höghus med fantastisk utsikt över Paris. Ett par av de studievägledare vi hade träffat under första dagen fanns på plats och berättade lite mer om universitetet och visade runt. Där vi fick även träffa en student som berättade om deras välfungerande mentorsystem – *le Tutorat*. Dessa studenter har helt självständigt ansvar för att ta emot alla nya studenter under de 2 första veckorna varje höst. En student har huvudansvar för planering och rekrytering och är den som studievägledarna har kontakt med. Studenterna får en liten ersättning men mycket av arbetet sker på frivillig basis. Jag förstår att ett av skälen till att man har byggt upp detta system är att avlasta personalen, men det måste vara otroligt bra för nya studenter, som ofta är ganska osäkra och vilsna, att få träffa erfarna studenter som kan ge tips och information.

Vi fick även se ett informationscentrum för studenter som innehåller mängder med skriftlig information, framförallt om yrken och framtida arbetsplatser. Även en hel del information om diverse ”concours”.

I Frankrike är grundutbildning öppen för alla som har en ”Bac” men om man t ex vill bli lärare, studievägledare eller högre tjänsteman ansöker man om plats på vidareutbildning efter Kandidat eller Master och blir vald utifrån vissa kriterier. En ”concours” innebär att man skickar in sina papper och gör en ansökan till en utbildning med begränsat antal studieplatser.

(Till alla kurser/program på svenska lärosäten, som har ett begränsat antal platser, gör man alltså en ”concours” via Studera.nu.)

I Frankrike, Spanien och Italien har man inte central antagning utan varje universitet sköter sin egen antagning, vilket verkar vara ett jättejobb varje år, de antar endast 1 gång/år – alltid start i september. Om någon vill byta utbildning måste de vänta till nästkommande höst för att börja. De som söker direkt efter gymnasiet har förtur, om de väntar något/några år med att börja studera på universitet kommer de in endast i mån av plats – därför söker alla gymnasiestudenter som klarat ”le Bac” in direkt. Den franska regeringen vill att fler ska nå kandidatnivå och har avsatt 730 miljoner Euro i vad de kallar ”Le plan réussite en License” - pengar som universitet kan ansöka om för att arbeta med stödåtgärder för att få fler att fortsätta sina universitetsstudier. Regeringen kan inte tvinga universitetet att jobba med detta eftersom alla universitet i Frankrike är autonoma. Pengarna gör dock att många universitet, särskilt de mindre, väljer att arbeta för att fler studenter ska fortsätta till kandidatnivå. Avhoppet efter första året är enormt, c:a 1/3 av alla som börjar försvinner under år 1. På olika sätt försöker man minska dessa på olika sätt, information om yrken och möjliga karriärvägar, studievägledning för att hitta rätt väg, hjälp med att upprätta studieplaner, hjälp med att hitta alternativa vägar etc. De flesta universitet väljer att arbeta mest med studenterna i år 1. På kvällen var jag bjuden på middag hemma hos italienarna som bodde i lägenhet i Montmartre. Förutom en god middag kunde de även erbjuda en fantastisk vy mot Sacre Coeur som fanns alldeles intill.

Torsdag 19/5

På morgonen tog jag tunnelbanan till *Université de Panthéon Sorbonne Paris 1*, som finns i en ganska ful 70-talsbyggnad med ruskigt fula och slitna korridorer och salar, men även de kunde erbjuda en fantastisk vy över Paris!

Vi höll till i deras trevliga och välinredda karriärs- och informationscentrum för studenter som var stängt denna dag pga vårt besök. Våra värdar började med att presentera sitt universitet och sin verksamhet. En av deras presentationer var den som jag fastnade mest för på hela veckan. Det var en undersökning som en av studievägledarna hade gjort av varför de hoppar av och var studenter som hoppat av efter år 1 tar vägen. Bilden var inte alls konstig utan bekräftade snarare den bild jag har av såväl franska som svenska studenter.

Det visade sig att det ofta handlade om ej genomtänkta val, felval, ”skoltrötthet” (under mitt år som utbytesstudent i Lille, då jag läste år 1 i litteraturvetenskap, berättade många av mina kursare att de och alla andra hade lagt ner otroligt mycket arbete för att klara ”le Bac” och orkade inte ”ladda om” redan efter ett år). Undersökningen visade även att en hel del sökte sig från akademisk utbildning till mer praktisk utbildning, t ex resebyrå, sekreterare, etc. Vissa bytte till annan universitetsutbildning och andra började arbeta istället.

Studievägledarna berättade att de arbetar med studieteknik och att informera om olika alternativ som finns och försöker öka motivationen till studier. På detta universitet kan man byta till annan utbildning redan efter 1 termin, studenterna behöver inte vänta tills nästa höst.

En problematik i Frankrike som vi inte har i Sverige på samma sätt, är de ekonomiska hindren för studier. I Frankrike, liksom i de flesta andra länder finns inte studiemedel och studenterna är därför tvungna att bo hemma hemma hos sina föräldrar vilket innebär att de i praktiken oftast inte kan läsa vid vilket universitet de vill. De flesta studenter måste även arbeta under sin studietid för att försörja sig. På detta universitet har man även en ”Journée des indecis” - kan översättas ungefär – dagen för de som inte bestämt sig - en dag mitt i den första terminen där studenterna kan träffa

studievägledarna för att samtala om sina studier.

Efter presentationen blev vi bjudna på en god lunch och därefter skulle vi träffa representanter för de olika universitet som vi besökt under veckan för en diskussion om hur man kan arbeta för att förhindra avhopp. Det blev inte så mycket diskussion, mer en ytterligare presentation av olika studentrelaterade frågor inom universitetsvärlden. Jag tyckte att det var mycket intressant att höra deras synpunkter men jag tror inte att mina kollegor i gruppen, förutom Adolfo som också arbetar på universitet, kände sig delaktiga i diskussionen.

Jag framförde min åsikt om att jag tycker att de gör väldigt många bra saker för att minska avhoppet under första året men att jag tror att avhoppet under år 1 framförallt beror på skoltrötthet och att det förmodligen är omöjligt, eller åtminstone väldigt svårt, att hjälpa det. Kanske det vore bra att arbeta mer även med studenterna i år 2? Många höll med om det men universiteten hade bestämt att pengarna skulle avsättas till åtgärder i år 1.

Fast mitt intryck är att även om de jobbar med en grupp där en del inte fortsätter med universitetsstudier, får avhopparna med sig många användbara saker så det är verkligen inte ett arbete i onödan som de gör!

Fredag 20/5

Hela förmiddagen besökte vi *Campus France* som är en organisation som arbetar med att informera om franska universitetsstudier och har i uppdrag att öka mängden utländska studenter på franska universitet. Deras statistik visade att det inte är så många skandinavier som studerar i Frankrike men desto fler från tidigare franska kolonier. Jag tyckte informationen var intressant, särskilt informationen om att det finns ett universitet på paradisön Nouvelle Calédonie som bl a har språkkurser... (!)

Efter Campus France, som avslutade Academia-veckan, gick hela gruppen via Jardin de Luxembourg till turistdelen av Quartier Latin och åt en gemensam avslutningslunch.

Mina reflektioner efter Academia-veckan – vad har jag fått ut av den?

Under min vecka i Paris har jag träffat massor av trevliga kollegor och att utbyta erfarenheter är väldigt värdefullt. Förutom kollegorna på de franska universiteten har jag lärt känna sju mycket trevliga kollegor från tre olika länder. Under veckan har vi berättat och diskuterat mycket om våra likheter och olikheter i våra utbildningssystem, politiska system etc och berättat om våra arbeten, familjer mm. Jag har även fått större kunskaper om olika utbildningssystem i Europa, man vet aldrig när det kan komma till användning!

Det har varit intressant att inse att även om universitetssystemen är väldigt olika i våra länder har vi stora likheter när det gäller studentrelaterade frågor, t ex avhopp, felval etc

Det jag känner att jag fått ut mest av denna vecka när det gäller mitt arbete på Stockholms

universitet är en stark inspiration att bygga upp något som liknar det franska "Tutorat", dvs grupp med "gamla" studenter som kan vara ett stöd för nya studenter när de börjar sin utbildning. Inför höststarten har jag i dagsläget fått kontakt med 12 "gamla" studenter som vill vara med under registreringsdagen. Min tanke är att de ska visa runt i våra lokaler och svara på frågor. Jag får se hur det går och om det fungerar bra och känner att jag kan lägga ner lite tid, kan jag kanske bygga vidare på det, vem vet.

Ett mervärde som Academia-veckan givit mig är en större lust att kompetensutveckla mig och "lyfta" mig från vardagen som studievägledare på olika sätt. Jag trivs väldigt bra med mitt yrke och min arbetsplats men efter 9 år som studie- och yrkesvägledare känner jag att det är dags att börja "renovera" mina kunskaper på olika sätt. En vecka i Paris med ett Academia-projekt blev en perfekt början! Avslutningsvis vill jag säga att jag blev otroligt väl omhändertagna av alla jag mötte på de olika universiteten. Genom denna vecka har jag fått se och lära mig saker som jag aldrig skulle få se eller göra som vanlig turist. Jag kan varmt rekommendera andra att söka Academia-stipendiet!